

तच्च शर्वं । वशं कुर्यान्नात्र कार्या विचारणा ।
नागेश्वरश्च शैलेयं त्वक्पत्रञ्च हरीतकी ॥
चन्दनं कुष्ठस्रग्मला रक्तशालिसमन्वितम् ।
एतेर्धूपो वशकरः स्मरबाण इवैश्वर ! ॥

रतिकाले महादेव । पार्वतीप्रिय ! शङ्कर ! ।
निजशुक्रं गृहीत्वा तु वामहस्तेन यः पुमान् ॥
कामिनीचरणं वामं लिम्पेत् स स्यात् स्त्रियाः प्रियः ॥
सैन्धवश्च महादेव । पारावतमलं मधु ॥
यभिलिप्तन्तु लिङ्गं वै कामिनीवशङ्कवेत् ।
पुष्याणि पञ्चरक्तानि गृहीत्वा यानि कानि च ॥
तगडलञ्च प्रियङ्गुञ्च पेबयेदकयोगतः ।
अनेन लिप्तलिङ्गस्य कामिनीवशतामियात् ॥
हयलाशा च मञ्जिष्ठा मालतीकुसुमानि च ।
श्वेतसर्षपाण्येतैश्च लिप्तलिङ्गः स्त्रियाः प्रियः ॥
मूलन्तु काकजङ्गाया दुग्धपीतन्तु शोषनुत् ।
अश्वगन्धानागबलागुडं सनिवेविशाम् ॥
रूपं भवेत् यथा तदन्नवयौवनचारिणाम् ॥
लौहचूर्णसमायुक्तं त्रिफलाचूर्णमेव वा ।
मधुना खादितं रुद्र ! परिणामाख्यगुलनुत् ॥
कथितोदकपातन्तु शम्बूकाक्षारकं तथा ।
मृगशृङ्गं ह्यग्निदग्धं गव्याज्येन समन्वितम् ।
पीतं हृत्युष्टगुणानां भवेन्नाशकरं शिव ! ॥
हिङ्गु सौवर्चकं रुद्र ! लघुध्वज । महौषधम् ।
एभिल्ल कथितं वारि पीतं वै सर्वगुलनुत् ॥
अपामार्गस्य वै मूलं सामुद्रलवणान्वितम् ।
आसादितमशीर्णस्य गुलस्य स्याद्विमर्दकम् ॥
वटरोहाङ्कुरो रुद्र ! तगडलोदककथितः ।
पीतः सतक्रोडीतीसारं क्षयं नयति शङ्कर ! ॥
अङ्गोठमूलं कर्षाडं पिष्टं तगडुलवारिणा ।
सर्वातिसारग्रहणीं पीतं हरति भूतप ! ॥
मरीचशुण्ठिकुटजत्वक्चूर्णान्तु गुडान्वितम् ।
क्रमात्तद्दिगुणं पीतं ग्रहणीध्याधिशनम् ॥
श्वेतापराजितामूलं हरिद्रासिक्वतगुलम् ।
अपामार्गत्रिकदुकमेधान्तु वटिकां शिव ! ।
विस्तृचिकामहाध्याधिं हरत्येव न संशयः ॥
त्रिफला त्रिकदुश्च व शिलाजतु हरीतकी ।
एकैकमेधां चूर्णन्तु मधुना च विभिन्नितम् ।
पीतं सर्वप्रमेहन्तु क्षयं नयति शङ्कर ! ॥
अर्कक्षीरं प्रस्थमेकं तिलतैलं तथैव च ।
मनःशिला मरीचानां सिन्दूरस्य पलं पलम् ॥
चूर्णं कृत्वा ताम्रपात्रे त्वातपे शोषयेत्ततः ।
पीतं स्रुहीगतं दुग्धं सैन्धवं गुलनुद्भवेत् ॥
त्रिकदुत्रिफलायुक्तं पलाशाष्टकसैन्धवम् ।
मनःशिला निम्बपत्रं जतीपुष्पमजपापयः ॥
तन्मूत्रं शङ्कुनाभिश्च चन्दनं घर्षयेत्ततः ।
यभिश्च वटिकां कृत्वा अक्षिणी चाङ्गयेत्ततः ॥
नश्यते पटलं काचं पुष्पञ्च तिमिरादिकम् ॥
विभीतकस्य वै चूर्णं समधु श्वासनाशनम् ॥
पिप्पलीत्रिफला चूर्णं मधुसैन्धवसंयुतम् ।
सर्वरोगञ्जरश्वाशशोषपीनसहद्भवेत् ॥
देवदारोश्च वै चूर्णं अजामूत्रेण भावयेत् ।
यकविंशति वै वारमद्विणी तेन चाङ्गयेत् ॥

राज्यन्धता पटलता नश्यदिति विनिश्चयः ।
पिप्पली केतकं रुद्र ! हरिद्रामलकं वचा ॥
सर्वाक्षिरोगा नश्येयुः सक्षीरादङ्गनात्ततः ॥
काकजङ्गाश्रियमूले मुखेन विष्टेते शिव ! ।
चञ्चिन्वा दन्तरोगाणां विनाशो हि भवेद्भर ! ॥
इति गारुडे १८८ अध्यायः ॥ * ॥

हरिरुवाच ।

“पीतं सारं गुडुवाञ्च मधुना च प्रमेहनुत् ।
पीतं गोहालियामूलं तिलदध्याज्यसंयुतम् ॥
निरुद्धमूत्रं कथितं प्रवर्त्तयति शङ्कर ! ।
तथा हिक्कां हरेत् पीता सौवर्चलयुता मुरा ॥
गोरक्षकर्काटीमूलं पिष्टं वास्योदकेन च ।
पीतं दिनत्रयेणैव नाशयेत् दन्तशर्कराम् ॥
पिष्टं वै मालतीमूलं य्रीशकाले समाहृतम् ।
साधितं छागदुग्धेन पीतं शर्करयान्वितम् ॥
हरेन्मूत्रनिरोधञ्च हरेद्दे पाण्डुशर्कराम् ॥
द्विजवष्ट्याश्च वै मूलं पिष्टं तगडुलवारिणा ।
गडमालां हरेत्लेपात् कुरुगडगलगडकम् ॥
रसाङ्गनहरीतक्याङ्गुणं तेनैव गुण्डानात् ।
नश्येद्दे पुरुषव्याधिं नात्र कार्या विचारणा ॥
करवीरमूललेपात् लेपात् पूगफलस्य च ।
पुंव्याधिर्नश्यते रुद्र ! योगमन्यं वदाम्यहम् ॥
दन्तीमूलं हरिद्रा च चित्रकं तस्य लेपनात् ।
भगन्दरविनाशः स्यादन्ययोगं वदाम्यहम् ॥
जलौकाजग्धरक्तान्तु भगन्दरमुमापते ! ॥
त्रिफलाजलदृष्टञ्च मार्जारस्थिविलेपितम् ।
ततो न प्रसवेत् रुद्र ! नात्र कार्या विचारणा ॥
हरिद्रा त्वेकवारन्तु स्रुहीक्षीरेण भाविता ।
भटिल्लेषो निपतति तस्मैपात् लघुध्वज ! ॥
घोषाफलं सैन्धवञ्च तस्मिन्नाशः पतेत्तथा ।
गव्याज्यं साधितं पीतं पलाशक्षारवारिणा ॥
त्रिगुणेन त्रिकदुकमर्शांसि क्षययेच्छिव ! ।
विन्यस्य च फलं दग्धं रक्ताशुभो विनाशनम् ॥
जग्ध्वा कृष्णतिलान्येव नवनीतयुतानि च ।
यवक्षारं शुण्ठिचूर्णं युक्तं तुल्यदृत्वान्वितम् ॥
लीङ्गमधिं करोत्येष प्रत्येष लघुध्वज ! ।
शुण्ठा च कथितं वारि पीतश्चाधिं करोति वै ॥
हरीतकी सैन्धवञ्च चित्रकं रुद्र ! पिप्पली ।
चूर्णमुष्णोदकेनैवा पीतश्चातिक्षुधाकरम् ॥
साज्यं शूकरभांसं वै पीतं चातिक्षुधाकरम्” ॥
इति गारुडे १८९ अध्यायः ॥ * ॥

हरिरुवाच ।

“हस्तिकर्णस्य वै मूलं गृहीत्वा चूर्णयेद्भर ! ।
सर्वरोगविनिर्मुक्तं चूर्णं पलाशतं शिव ! ॥
सक्षीरं भक्षितं कुर्यात् सप्ताहेन लघुध्वज ! ।
नरं श्रुतिधरं शूरं मृगन्म्रगतविक्रमम् ॥
पद्मगौरप्रतीकाशं युक्तं दशप्रतायुषा ।
षोडशाब्दाकृतिं रुद्र ! सततं दुग्धभोजनम् ॥
मधुसर्पिःसमायुक्तं जग्धमायुक्तं भवेत् ।
तज्जग्धं मधुना साङ्गं दशवर्षसहस्रिणाम् ॥
कुर्यान्नरं श्रुतिधरं प्रमदाजनवल्लभम् ।
दध्ना निव्यं भक्षितन्तु वक्षेदेहकरं शिव ! ॥

कृष्णकेशसमायुक्तं नरं वर्षसहस्रिणाम् ।
तच्च काञ्जिकर्णयुक्तं नरं कुर्याच्च भक्षितम् ॥
शतप्रघं दिव्यदेहं बलीपलितवर्जितम् ।
जग्धं त्रिफलाया युक्तं चक्षुष्मन्तं करोति वै ॥
अन्यः पश्येत् चूर्णस्य साज्यस्यैव तु भक्षणात् ।
महिषक्षीरसंयुक्तं तस्मैपः कृष्णकेशकृत् ॥
खल्लोठस्य च वै केशा भवन्ति लघुध्वज ! ।
तैलयुक्तेन चूर्णेन बलीपलितवर्जितम् ॥
तदुद्दत्तनमात्रेण सर्वरोगैः प्रमुच्यते ।
सच्छागक्षीरचूर्णेन दृष्टिः षण्मासतोऽङ्गनात् ॥
पलाशस्य तु बीजानि श्रावणे वितुषाणि च ।
गृहीत्वा नवनीतेन तेषां चूर्णन्तु भक्षयेत् ॥
कर्षाडमेव कुम्भाघं गत्वा नित्यं हरिं प्रभुम् ।
यदिं पुराणध्यायं स्यादम्बुवर्जं लघुध्वज ! ॥
जीवेद्द्वयसहस्राणि बलीपलितवर्जितः ॥
भङ्गराजस्य वै चूर्णं पुष्यर्क्षे तु समाहृतम् ।
विडालपदमात्रन्तु ससौवीरश्च भक्षयेत् ।
मासमात्रप्रयोगेण बलीपलितवर्जितः ॥
शतानि पञ्च जीवेश नवनागबलो भवेत् ।
भवेत् श्रुतिधरो रुद्र ! पुष्यर्क्षे चैव भक्षयेत्” ॥
इति गारुडे १९१ अध्यायः ॥ * ॥

हरिरुवाच ।

“निर्ब्रह्मः स्यात् पूयहीनः प्रहारो हृतपूरितः ।
अपामार्गस्य वै मूलं हस्ताभ्याश्च विमर्दयेत् ॥
तद्रसेन प्रहारस्य रक्तसाधो न पूरणात् ।
रुद्र ! लाङ्गलिकामूलं हिज्जलस्य तथैव च ॥
तेन त्रयमुखं लिप्तं शल्यो निःसरति व्रणात् ।
चिरकालप्रविष्टोऽपि तेन मार्गेण शङ्कर ! ॥
दध्ना माहिषेण युक्तं जग्धं कोदवभक्तकम् ।
कङ्कमूलस्य वै चूर्णं दत्तं नाडीव्रणापहम् ॥
ब्रह्मयष्टिफलं पिष्टं वारिणा तेन लेपतः ।
तेन दृष्टं रक्तदोषः प्रणश्यति न संशयः ॥
यवभस्म विडङ्गञ्च गन्धपाषाणमेव च ।
शुण्ठिरेषाश्चैव चूर्णं भावितं रुधिरेण वै ।
कृकलाशस्य तस्मिन् अज्युदं विद्वेच्छिव ! ॥
शोभाङ्गनस्य बीजानि अतसीमसिनां सह ।
गौरसन्तु प्रपिष्टान्तु ग्रथिकं नाशयेद्दे वै ॥
श्वेतापराजितामूलं पिष्टं तगडुलवारिणा ।
तेन नस्यप्रदानात् स्यादुभुवन्दस्य विद्वदः ॥
अगस्यपुष्पनस्यो वै समरीचश्च भूतहृत् ॥
भुजङ्गवर्मं वै हिङ्गु निम्बपत्राणि वै यवाः ।
गौरसर्षप एभिः स्यात्क्षेपो भूतहरः क्षतः ॥
गौरोचना मरीचानि पिप्पली सैन्धवं मधु ।
अङ्गनं क्षतमेभिः स्यात् यद्यभूत्सहरं शिव ! ॥
गुग्गुलूकपुष्पाभ्यां धूपो यद्यहरः क्षतः ।
चातुषिकञ्चैर्मुक्तं कृष्णवस्तावगुणितः” ॥
इति गारुडे १९२ अध्यायः ॥ * ॥

हरिरुवाच ।

“श्वेतापराजितापुष्परसेनाख्याश्च पूरये ।
पटलं नाशमायाति क्षेतदुत्तममौषधम् ॥
मूलं गोनुरकस्यैव चञ्चिन्वा नीललोहित ! ।
दन्तकीटव्याधां नश्येदन्वासुरविमर्दन ! ॥